

Peter Sviter

Soutěžící č. 9 v Sedmiboji 2008

Výsledky:

Celkový výsledek: **Nedokončeno** (71 hvězd)

1. úkol	6. místo
2. úkol	9. místo
3. úkol	11. místo
4. úkol	Odpověď „nevím“
5. úkol	12. místo

Vypracování úkolů:

(Původní zadání úkolů se nedochovala, jsou psána vlastními slovy.)

1. úkol.....	2
2. úkol.....	4
3. úkol.....	7
4. úkol.....	9
5. úkol.....	10

1. úkol

Napsat povídku, kde bude hlavním hrdinou lord Vetinari – jedna z hlavních postav série knih o Zeměploše.

Předně, onou postavou je lord Havelock Vetinari.

Assassin z guildy holičů, aneb přiostržené ostří

...Lalalaláá...laláá...křách..."Slyšíš to, Johne?! Je tam, rychle, dneska už nám neuteče!" Dvojice mužů oblečených v modrozelených zářivých šatech rozráží dveře. "Sakra, tu je tma! Nemáš baterku?" "Ne, já myslel, že ji bereš ty!" "U nejušmudlanějšího šmudly! Mám zapalovač, to půjde, hledejme"...Po pár sekundách nekonečného hledání.."Tady není, zmizel, dyť je to přece mistr kamufláže ne, co jsme si jen mysleli, musíme na něj jinak.." "Lorde, lorde!" ozývalo se mezitím ze spodních pater se zjevně zesilující tendencí.."Mizíme, někdo jde." Muži vyskakující z okna jen zahlédli vystrašenou postavu v rozražených dveřích. Sluhy. Starého, bezmocného sluhy. "Proč jsme utíkali, ty seš hroznej srab!" "Ne to teda nejsem sakra! Jsem cvičeny v boji, strach nevedu! Stejně jako ty přece!" s poněkud zvláštní hádkou mizeli mezi stromy. Sluha poslepu nahmatává vypínač a rozsvěcuje potměnou místnost. V posteli díra. Rozbité okno. Dveře v půli. "Co se tu jen stalo?! Lorde?!" Rozbíhá se k posteli a hledá známky svého pána. "Pane, pane, probudte se, co se tu dělo?!"řve třepající bezvládným tělem. Po několika dalších otřesech se postava probouzí a vylézá z nemalé díry v posteli: "Co se stalo, majordóme?" "Nevím, lorde, nevím, slyšel jsem rachot, vybíhám za vámi a mezitím tu byli nějací muži, lorde, nevím, co zde hledali, a navíc vy v té díře, všechno kolem je mi vskutku záhadou," "Ale já vím, já vím, cítil jsem je, vnímal, proto jsem se samozřejmě dokázal schovat tak, aby mě nikdo neměl šanci najít, a vidíte, nenašli, teď musíme zjistit, kdo to byl a co chtěl! Co tu tak lenošíš, co, co, dones mi mé oblečení!" "Ale, lorde, když vy jste byl tak dobře schovaný, jak je možné, že jsem vás našel já?" "To je prosté, už jsem chtěl abyste mě našel, bylo to nutné pro můj další postup, vše je promyšlené, nebojte, nebojte, i vy se jednou takové schopnosti jednou dokážete naučit, ale teď už rychle pro šaty a jdeme čistit ulice, z části" "Jistě, jistě, chce dnes růžový top s elastickými kalhotami nebo si přejete něco pohodlnější? sukýnku s podpisem předešlého patricia?" "Ne, jen to ne! Dnes půjde do tvrdého, můj oblíbený kožíšek z lasičky a galoše, a neptejte se neustále tak hloupě, stárnete více, než je moudré" "Ach ano, ano, lorde, omlouvám se za moji hloupost, netušil jsem...Ještě, mohu? Tu postel máme nechat opravit nebo..." "Ale no tak! Znáte přece rodinné motto! Aspoň to byste si pamatovat mohl za ta léta!...Je-li to rozbité, neopravuj to!" "O ano, jistě, ještě jak dodávala vaše ctěná panička matka, když ještě byla mezi námi, a co rozbité není, rozbij, z části, už chápu tedy proč jste rozbil tu postel, omlouvám se znovu převelice, už běžím, běžím" odbíhá z pokoje do vedlejší šatny. "V dnešní době, aby si člověk opravdu dělal všechno sám, ještě že na to mám právo a ještěže to po mě všichni chtějí, co by beze mě jen dělali..." brblá si pod svým plnovousem. Vstává. Mezitím přibíhá sluha s oblečením, které pán žádal, jeho oblíbené. "Ha, vida, můžeme skoro vyrazit, připrav naše čarokoně a pelášíme do města, co máme dnes na programu, všechno musíme zrušit, vypátrání těch dnešních zlotřilců je klíčové!" "Ale pane, dnes je návštěva v pánském salonu, tedy guildě holičů, máte testovat jejich kvalitu, každý má oholit jistou část vašeho těla a nepatřičné výsledky hodnotíte potrestáním." "Pravda, pravda, shodou okolností jsem na toto ovšem myslel, nevím, proč mi to připomínáte, samozřejmě že si musím nechat

zastříhnout konečky, a pohlídat chod guildy, měl jsem na mysli věci nepodstatné, jako jídlo a tak přeci!" "Och ano, jistě pojdte, čarokoně prý již čekají"

Povoz zastavuje u vrat giganticky vypadajícího domu, Guilda Holičů, nápis přes půlku půlky domu, s velkým H jak dodáváno bylo drobným písmem pod textem. Dveře se pod tlakem jakýchsi turbín samy otvírají a lord se svým sluhou vstupují pod honosným zpěvem krkavců opodál uzobávající zbytky hniujícího masa. Dvojice vstupuje s nadšeným výrazem ve tváři. "Začneme támhle, ty fialové dveře, tam, pojdme," rozkázal bez rozpaků lord. Zabušil. "Aa, vítejte lorde Vetinari, jaká to vítaná návštěva, dlouho jste tu nebyl, naposledy včera!" "Jistě, s inteligencí roste i rychlost růstu vousů přeci, proto je nutné chodit často, proto jsem tu zas, můžeme začít?" táže se bez ostychů sedajíc si do křesla nejvíce u oken s výhledem na ony krkavčí krky venku. "Bez pochyb!" s úsměvem na rtech vytahuje mistr holič svůj nástroj z kalhot. "Něžně!" rozkazuje lord. Holič opatrně natírá tvář pěnou předem připravenou a vyhrátou přesně na teplotu pana Vetinari, 37,5 stupňů celsia, o něco tepleji než u většiny ostatních. A začíná pomalu sjíždět břitvou přes napěněnou tvář. Říz. Říz. "Au!"..."ach, ach, promiňte!" pokládá se do kolen holič. "Vy jste mě říznul, do tváře!" "Za to nemohu pane, opravdu ne, někdo přeastřil moji břitvu, lorde, opravdu, to není má chyba!" "Mlč! Hned ses mi zdál podezřelý!".."Ale, pane Vetinari, pane Vetinari, vždyť už vám tváře holím co jste dítko.." "Dost! Z toho se nevykrotíš, přiznej se! Dnes v noci jsi byl u mě v domě a loudil si tam!" "To není možné přeci, dnes u vás byli dva muži! Já ne, já jsem přeci sám!" "Ale jdi ty! Ještě se mě snažíš obalamutit! Blázníš snad?! Tohle ti nespoknu, byl si tam a něco si hledal, pověz co!" "Lorde, ale oni tam opravdu byli dva muži," potichu přitakal sluha. "Přesně! Vždyť to celou dobu říkám, podívejte se, jak jsem ho donutil se přiznat, vidíte, vidíte, přiznal, že byli dva, i když to nemohl vědět, vše bylo promyšlené, majordome, vše do posledního puntíku, i ta jeho vůně, i ta, zase ji cítím, tu jsem cítil i v noci! Nevykrotíš se, holiči jeden podvratný!" Do dveří vbíhá další muž a piští: "Hele, Johne, mám tu baterku, dneska můžem jít na toho parchanta znova! Havelock bude pikat!" "Ha! Kamarád co se vás snaží dostat z problémů?! Myslíte, že vám na to skočím, těžko, těžko, holiči! Byli jste u mě v noci oba!" "Sakra! On je tu, tos to nemohl říct dřív Johne?! sakra, a ještě nám děláš ostudu, se podívej, zas se počůral! Jako včera!" "Mlč už sakra, nemůžu za to, ještě jim prozradíš, že tohle není guilda holičů, ale guilda Harvestrů, starého to rodu assassinů, kteří dlouho konkurují guildě vrahů! Mlč už hlavně!" "Ha!, Mám vás oba, partizáni! Ses přiznal, ty taky! A už sakra vím, co byl ten hnusný zápach teď i včera a vůbec! Sbalte si svy břitvy! Jste zatčeni a od teď budete pracovat u mě ve vile jen pro mě!" "Ale lorde, oni vám určitě chtěli ublížit," smutně přitakává sluha. "A co má být! Zničili okno, dveře, a znáš přece naše motto! Co není rozbity, rozbij, jim se to daří! Našel jsem, co jsem hledal, zavírám guild a vás dva si беру, a ..a...Já se nevrátím!" "Ale, lorde, lorde..."

2. úkol

Pomocí investigativní reportáže osvětlit záhadu hradních hodin.

Po stopách "času"

Jistě každý z nás rozpoznal, že se v posledních dnech, týdnech, měsících stupňuje výskyt bílých míst na celých pozemcích bradavic. Tato "bílá" místa jsou způsobeny neuvěřitelně silnou, na první pohled znatelnou písečnou bouří. Bílý písek se objeví z ničeho nic a naprosto zamezí očím člověka prohlédnout skrz. Nevidí nic než bílo s místy se míhající černou. Tyto bouře zažíváme čím dál častěji a při tom dříve neexistovaly. Odkud se jen vzaly? A pokud mě můj novinářský čich neklame, nemají tak náhodou co do činění se zmizením hradních hodin před několika měsíci? Co se to jen děje? A kde se vůbec písky berou? Na tyto a mnohé další otázky jsem byl donucen najít odpověď a tak se vydávám na místo odkud vítr vane takřikajíc. Jediné, co vím, co je nám známo, antikvariát v Londýně. Pokud nevidíte ono spojení mezi písečnými bouřemi a zmizením hodin, dovolím si Vám jej nyní trochu poodhalit pomocí nově objevených informací, objevených mnou na mém putování po stopách času, času a písku. "Let's roll out"

Jak jsem se zmínil, bylo nutné začít mé pátrání v malé zapadlé londýnské uličce, inu vyrazil jsem na menší projížďku a namířil si to přímo tam. Antikvariát U Dvojrukého Franty (Two-handed Francis's antique shop v originále). Grub street. Hned u vchodu mě něžným hlasem uvítal sám Franta, starý, leč stále vitální pán. Po několika všetečných otázkách se z prvotního nevědomí začal rozpomínat na jedny chatrné staré hodiny, které si jeden velký kouzelník nechal odvést. "Ano, pamatuji si to, jako by to bylo dnes. Ty hodiny tu nebyly dlouho, byla to velmi kvalitní práce, řekl bych z doby starší hodinodělné, velmi kvalitní práce" Rozpovídal se. Nakonec mě dokázal informovat v podstatě o všem důležitém, co jsem potřeboval k postupu. Hodiny do obchodu přivezl Turek z Turecka, bezejmenný samozřejmě, přece to nemůže být tak snadné. Nic prý za ně nechtěl, jen významně prosil, ať je uschová a neukazuje veřejnosti, že je v nich více než si, kdo myslí. Nevěřil. Kdo by také věřil, že. A stejně rychle jako přijel, tak i odjel, hodiny nechal osudu svému v zapadlém starožitnictví. Jediné, co po tajemném cizinci zbylo, byl lístek, zapečetěný a stále schovaný ve stole dvojrukého Franty. Požádal jsem tedy o svolení si onen lístek vyzvednout a použít při mém hledání. Za cenu ztráty několika zlatavých mincí i moudrý stařík povolil a důležitou listinu jsem získal. Přepsal jsem obsah pergamenu níže, ještěže tak...list po přečtení shořel.

Splněno, písky jsou v pohybu, hodiny časů přeneseny, Maelchon čeká na další rozkazy, schůzka jako vždy, Tchani sobotního rána prvnho po úplňku.

Veril, věrný sluha Maelchona

Cíl mého dalšího putování byl jasný, Turecko, Tchani (pro neznalé Tchani hlavní turecké velkoměsto hříšných kouzelníků blízkého východu). Franta celou tu dobu netušil, jaký předmět to uchovává, když jsem nahlas předčítal slova "hodiny časů" na chvíli se zarazil. Vyptával jsem se tedy dál. "Hodiny časů jsou milý pane bájeslovný předmět převeliké moci, nechápu, jak jsem mohl být tak hloupý a nepoznat je, cítil jsem z nich velkou moc, ale že až takovou, a ten zvláštní pán, co si pro ně přišel, velmi zvláštní muž, vysoký, štíhlý, černý hábit, v očích nevinnost, v klobouku díru a ... a to nejpodivnější. V pravé kapse od hábitu gumovou žlutou kachničku. Přišel, bez mrknutí oka si vyžádal tyto hodiny, jakkoliv nemohl vědět, že je

uchovávám. Měl jsem pocit, že patří jemu, za tehdy směšný peníz jsem mu je prodal a on odešel snad ještě rychleji než onen Turek, který mi je přinesl. Opravdu zvláštní. A k těm hodinám. Tyto hodiny časů dokáží absolutně překroutit čas, ne jednou, ne dvakrát, ale dokáží jen zcela zakřivit a například definitivně zastavit, je to mocný výplod dávných titánů a básnilo se, že byly schovány v jednom ze základních kamenů samotného světa. I já sám jsem si myslíval, že to jsou jen smíšky lží a pohádek, ale když nad tím tak přemýšlím, dává to relativní smysl, ta síla sálající z tak zničeného předmětu, neuvěřitelné, ale je to tak, ty hodiny existují. Dále prý pověstí jim bylo dáno strážce, která je hlídala, střežila před nebezpečím a zneužitím. Hodiny samy prý mají povzbuzující moc, aniž jsou použity dokáží vykouzlit úsměv na tvářích člověka, který k němu má opravdu daleko. A opravdu, teď už i chápu, proč jsem byl tak veselý i na pohřbu mé drahé Alžběty, všichni se mi tenkrát divili, já se také divil, ale nemohl jsem si pomoci, neplakal jsem, ba naopak, usmíval jsem se...A teď již vím, vím v čem je skrytý brouk." Začínal jsem si uvědomovat jak silné artefakty náš hrad vlastně skrývá, začínal jsem si uvědomovat, jak důležité je najít toho, kdo hodiny zcizil, snad nechal odnést nebo jakkoliv přemístil z hradu. Zabalil jsem si svých pět švestek a rychle pospíchal do Tchani, s trochou očekávání, ba spíše plný vzrušení z toho, co odhalím. Nepovažoval jsem za důležité jít nejdříve za pane ředitelem, kterého jsem zcela jistě dle popisu poznal, ale spíš jsem chtěl zjistit, proč zmizeli, ne to proč a jak se vrátily, to tak nějak tušíme všichni. V Tchani bylo velmi těžké se zorientovat, těžko se vyptávat, turecky neumím, koneckonců neumím ani tou další prapodivnou řečí, kterou jsem tam slýchal kolem sebe. Zakoupil jsem první překladový automluvník, který jsem našel a snažil se najít odpovědi. Nikdo o Verilovi ani Maelchonovi ani neslyšel, ale dle zvláštních obličejů a gest se dalo vycítit, že se něčeho bojí. Konečná indicie se objevila až v Tchanijské knihovně, ve starých obecních spisech jsem objevil jakýsi rod Verilů, údajně vymřelý, avšak adresa na rodinný dům tam stále byla. Vydal jsem se tam, prozkoumat, zda-li jsem nenarazil na to, co jsem tak moc hledal. Narazil. Z domu se ozývaly jasné zvuky přítomnosti lidí, zvláštní, že v okolí nebylo ani živé duši, ten očividný strach tamních obyvatel byl nyní vidět ještě více. To byl důvod, proč všichni mlčeli, to a nic jiného, strach. Bylo jisté, že tato skupina, rodina či cokoliv je skryto uvnitř je mocná. Po opatrném odposlechu zpoza okna a nehlédnutí dovnitř jsem spatřil člověk v křesle, zjevně velmi nemocného a čtyři silné muže stojící opodál v kruhu nad kruhem z písku. Ten písek mi byl povědomý, byl to přesně ten písek, který mě vždy začne pálit v očích, když se v Bradavicích objeví ona písečná bouře a nic nevidím, přesně ta samá barva, jen jeho množství je mnohonásobně menší. Ale co bylo důležitější, byl onen rozhovor. Hlavní slovo měl zřejmě muž sedící v křesle. Vyprávěl o tom, jak jsou ty hodiny důležité pro něj a pro jeho další přežití. Očividně v nich viděl jedinou naději. Přes další poznámky bylo jasné, že tyto hodiny potřebuje, a to za jakoukoli cenu. Všechno mělo smysl. Verilovci, jak vysvětloval druhý byl rod mocných vyvolávačů, rozených z písku a v písku umírajících. Ve znaku mívají bílou hroudu písku na dlani. Při tomto dialogu se jednoznačně přiznali, k tomu co dělají s písky, že se snaží jimi znovu odnést hodiny, zesilují tendenci, tlačí víc a víc, neboť v této době už to nejde, něco hodiny stráží více než předtím. Starší jim však nedával na vybranou, nakazuje zkoušet dál a dál. Hodiny časů potřebuje k znovuoživení své síly, z dalších slov vyplynulo, že on, starší muž v křesle, je právě onen Maelchon zmiňovaný v dopise. Že sám nevěděl, co s hodinami, proto je schoval do antikvariátu, aby pro ně přišel jeho přítel a že nechápe, jak je možné, že někdo přišel před ním a vyzvednul je dříve. Pro mě byl zázrak, že si o tomto povídali zrovna dnes. Pak se ovšem ukázalo, že je vše docela jinak. Po doposlechnutí tohoto rozhovoru a zapsání jsem do okna nakouknul znovu a k mému údivu celý rozhovor probíhal znovu. Oni sami si zahrávali s hodinami časů a sami se do jejich moci zamotali, teď

jsou uvězněni v jakési časové díře a opakují několik okamžiků života neustále dokola. Byly chyceny v pasti, která původně měla jednomu z nich zachránit život. Zachránila, ale trochu jinak než chtěl. Považoval jsem za nutné o tomto informovat jediného člověka, který věděl více, který by mohl vědět více, ředitele naší školy, dokončit tuto reportáž na tom nejpůsobivějším místě a především, pokusit se najít řešení písečných bouří, aby ustaly. Nechal sem Tchani být a spěchal tedy nazpět do Bradavic najít konečné řešení a definitivní odpovědi. Nimrandir Élenére byl klíčem celou dobu, jen bylo udivující, že ani on sám nevěděl o smyčce, kterou byli Verilovci postihnuti, ani, že právě oni stojí za písečnými bouřemi v bradavicích. Informoval jsem ho o všem, co jsem zjistil a on k tomu přidal své. "Svítre, Svítře, udělal jste dobrý kus práce! A tak si zasloužíte vědět vše o hodinách a o tom, co se stalo pak. Jak jste se jistě dovtípl, já jsem ona stráž hodin, můj otec byl, i praotec, z otce na syna a tak dále, síla těch hodin je velká, řekl bych nepopsatelná, nemůžu Vám to nyní jednoduše deklarovat, ale je Velká (úsměv). Ve chvíli, kdy se tyto hodiny dostaly během jedné z písečných bouří pryč z hradu, byl jsem v šoku, nikdy se nic takového nestalo a najednou zrovna mě, taková ostuda, okamžitě jsem po nich začal pátrat, jejich moc je tak velká, že mě jakožto strážci dala šanci ji vycítit, bohužel celou dobu byla chráněna jinou, černou mocí, díky tobě teď vím, že to byla moc Maelchona, který však přecenil své síly a doplatil na to, teď jak vidno se mu hodiny samy pomstily, občas ani já sám nechápu jejich moc, ale jsou, existují a vždy budou, musí však existovat pro dobro a nikoliv pro zlo. Proto jsem hodiny zatím uschoval na místo známém jen mě a dočasně na původní místo vložil hodiny náhradní, nikdo si nevšiml, co, jen dobře! Stále se snažím uvést je do pořádku, ale je to těžké, moc těžké, jsou špatným zacházením velmi poškozeny a mrzí mě, že jsem je po cestě v letu jednou upustil i na zem, když mě přepadla jedna z mnoha písečných bouří, teď se to jen musím pokusit napravit, ale půjde to, musí. I díky tobě. Mimochodem odměna tě nemine!" Po těchto sděleních jsem s vědomím, že pan ředitel udělá vše, co bude v jeho silách, aby hodiny již jen pomáhaly a to nejen obyvatelům hradu, jsem si šel lehnout a usínal s vědomím dobře odvedené práce (snad:). Mimochodem všimli jste si, jak v době, kdy hodiny nebyly na hradě a v době zvýšeného výskytu bouří se zvýšil i počet hádek a neradostných nálad? Je to prosté, za to právě může ona pasivní vlastnost hodin, která dříve byla neustále aktivní, nálada byla vždy skvělá, ale po přenosu hodin, jejich poškození a neustálém otírání písečnými bouřemi jsou hodiny ve stavu, kdy onu auru štěstí nevysílají tak, jak by měly a občas vidíme nepřátelství i u nás hradě...vidíme tu souvislosti? Už ne všechno přehlízíme a jen se usmíváme, už nám i vadí, když nám umře manželka (černý humor vynechme). Inu nezbyvá než věřit v zázračné to naše Slunce jasné, pana ředitele, že on a jeho banda strážců hodin času, napravit, co jejich ztráta napáchala, teď když ví o Domu Verilovců v Tchani, teď když ví, co je způsobuje. Vidím světlo, světlo na konci tunelu nebo spíš klid v písečné bouři?

3. úkol

Rozluštit šifru a sepsat povídku o založení čítárny Sub Salix.

Příběh pište pohledem jedné z profesorek výběr je jen na vás zároveň piště v ich formě!

Princip je přímo napsán v tom rébusu, ob řádek od sloupec, začíná se písmenem v levém horním rohu a pak vždy o řádek níže je další písmenko textu, na konci sloupce přeskočíme „ob sloupec“ dál a začínáme opět od shora stejnou technikou.

Už ani nevím, kdy přesně to bylo, je to dávno a ta má paměť, nu co už, každopádně to bylo takhle jednoho večera, když jsem se ještě rozhlížela po novinkách na hradě, hledala si místečka jen pro mě a vůbec. Místečka, kde bych se cítila fajn, když mi můj milovanej nebelvír vzali, potvory! A tak se mi tak náhodou stalo, že jsem potkala Morri, ne, hej. Parádní „randevie“ v třetím poschodí u okna s výhledem na jezero. Hezky jsme se pozdravili, jak za starých dobrých časů a úspěšně započali rozhovor. Takříkajíc zas jednou prohodily drby. Ani nevím, jak přesně, ale obě jsme měly stejný problém a obě jsme se k němu jakýmsi zvláštním způsobem dostaly ve stejný moment a ve stejný moment jsme se o něm tehdy začaly bavit. Zvláštní. Morgi hledala místo, kde by mohla číst ty nejlepší práce školy, ouhla. Já taky, vždyť přeci miluji čtení, a o to více čtení prací lidí, které znám a mám ráda, že. Osud tomu chtěl a tak jsme tam samy dvě stály proti sobě, v potemnělé noci a přemýšlely o šílených věcech. Míšený strach, vztek a všeličehos jiného. „Víš, že ti to dnes sluší, Morri?“ zeptala jsem se tehdy s potměšilým výrazem ve tváři. „Neblní“ opětovala moji lichotku. Mírně jsem pochopila moji minelu a obrátila jsem zpátky na téma čtení. Na štěstí, jak už vím po pár týdnech. V naší náladě, kterou jsme očividně měly ani nevím proč z části tak podobnou a z části tak odlišnou, jsme dostávaly k hloubi problému a že byl problém sakra hluboko. „Mám hlad, jdeme se najíst“ přerušily jsme bezmyšlenkovitě naše dumání souběžně a zahučely jsme jak zamlada (mladšího mlada) do jídelny potají. A že tam nikdo nebyl, parádní příležitost dokončit náš podivný rozhovor a nahamat se. „Eil, mám vizi! Knihovny jsou poslední dobou stejně furt plný, a když už tam někdo je, vždycky tam vletí nějaký éro typu Sviter a dělá nepořádek, není tam chvilka klidu a ten my potřebujeme, podívej, určitě v tom na hradě nemůžeme být samy. Co takhle udělat nějakou speciální čítárnu někde schovanou, kam se ti neřadí nedostanou a kde budeme mít dostatek prostředků i zdrojů i všeho nutného pro pohodlné a krásné čtení, no?!“ „Jak kdybys mi mluvila z duše, zlato. Poslední dny o tom opravdu dost uvažuji taky, ale nevím, jak by to prošlo, bála jsem se takovou myšlenku vůbec vyslovit, znáš to, drsné poměry a i zdi mají uši. Ale tak, myslíš, že by nám něco takového jako tajná čítárna prošla?“ „Proč prosímte tajná, žádná tajná, prostě ji uděláme veřejnou s požehnáním osazenstva školy, jen si ji trochu začarujem, ať tam smí jen ti, kteří mají opravdu zájem o čtení a ne jen o provádění výtržnosti a vandalismu vid.“ „geniální, geniální, je vidět, že jsi z Nebelvíru...!“ „No, to jsme obě žjo, chytré slečny jsme, ale tak přece jen nemůžeme přijít za mistrem ředitelem s tím, že chceme čítárnu, chce to nějakou záminku a zlotřilý Sviter fakt nestačí...“ „Hele, co takhle říct, že se chystá vzpoura za více prostoru pro čtenáře a tohle je jediná cesta, jak tomu zabránit?“ „Trochu přetažený ne...i když?“ „Ale jo, zkusíme to, vždyť nemáme co ztratit ne? Kdyžtak to za pár dní zkusíme

zas“ Pokračovaly jsme v debatě zatímco jsme pojídali zbytky malinového koláče, mimochodem velmi dobrého malinového koláče. „Zub se a lisk!“ ozvalo se najednou zpoza dveří. Jakožto samozřejmě zvědavé dámy vydaly jsme se za tím zvukem a nakoukly klíčovou dírkou, co se to tam děje, mladík, neznala jsem ho, ani Morri ne, tvářil se velice našťavaně a koukal do knihy, která mu z ničeho nice dala facku, zajímavý obrázek, který jsem nikdy dříve neviděla. „Hele, Morri, co to říkal ? Moc jsem mu nerozuměla, strašně huhlá“ „Já taky ne, tyjo, ale znělo to jako Subelisk nebo tak něco“ „nebylo to spíš Subselix?“ „Subsalix!“ „Joo, to říkal, Subsalix!“ Chlapec zřejmě zaregistrojíc naši roztržku zabouchl knihu a utekl od dveří kamsi ze schodů dolů. My zatím však měly hledanou odpověď, alespoň z části. „To je ono! Řekneme, že se knihy ve škole nekontrolovatelně bouří a je nutné je a všechny texty mít pod dozorem zkušené rady, složené z nás samozřejmě, a že je nutné vytvořit pro ně speciální prostor a ten název, ten název řekl sám ten kluk přece, ať už to byl kdo chtěl...Subsalix!“

4. úkol

Popsat hogwarský pantheon a výtvarně ztvárnit jeho jednotlivé bohy.

nevím, není mi dobře, nemám na to náladu a navíc je to blby kreslení, což absolutně nesnáším, ale abych nezakecal podstatu tohoto příspěvku

NEVIM, jupijou ;) a běží mi House, tak hezky večer :)

5. úkol

Zodpovědět otázky o hepčítači:

- 1) Amálka Zlatá se ptá, jestli hepčítač umí štěkat či mňoukat a jaký vztah má ke zvířatům vydávajícím podobné zvuky.
- 2) Aleath deDark Spellman se ptá, Štěkn Sie Deutsch?!
- 3) Madam Angelu Grey-Slytherin by zajímalo, kolik má tak Hepčítač přibližně na kontě a kolik by vydělala, kdyby mistra Slytherina pustila k vodě a vdala se za Hepčítač.
- 4) Abaddon Sammael Gorgo se ptá, kdo sem tu šunku proboha přinesl.
- 5) Madam Anseiola Jasmis Rawenclav se ptá, zda-li se Hepčítač může mazat na chleba.
- 6) Amon Revan Travn se snaží všechny své kolegy přesvědčit o tom, že se ve sborovně nachází ďábelský stroj a že uděláme nejlépe, když se jej co nejrychleji zbavíme. Prý by se tohoto úkolu s radostí a odvahou sobě vlastní zhostil. Jak moc je nebezpečné svěřit Hepčítač do jeho rukou?
- 7) Arengil Almandi Heliodora se ptá na teplotu, při níž by se na Hepčítači dalo usmažit vajíčko.
- 8) Vážený kolega Carwin Malin Velien by rád věděl, zda-li je Hepčítač chytřejší než kolejni zvíře Havraspáru. Podrobnou úvahu zpracují Havraspárští soutěžící.
- 9) David Nekromacer se rozhodl sestavit Hepčítači horoskop na následující dekádu. Ovšem pak si vzpomněl na naše sedmibojaře a svěřil tento úkol jim.
- 10) Elle Sutherland se ptá zda a za jakých podmínek se dá na Hepčítači létat.
- 11) Velectěný kolega John Werewolf má zcela zásadní otázku: Kde je zakopanej pes?
- 12) Kris Glowr po nás stále požaduje pohádku Jak šel Hepčítač do lesa.
- 13) Vážený pan kolega Ladard Papulka se ptá, zda-li Hepčítač preferuje v jídelníčku bůček či pohanku. Podrobnou úvahu vypracují Nebelvířští soutěžící.
- 14) Lenúlie Čihůlková marně shání pro Hepčítač noční úbor. Uvítala by, kdybyste jí každý jeden nakreslili.
- 15) Madam Letitia te Tiba se ptá, zda-li je Hepčítač na světě sám nebo jestli má na světě bratia a sester a kolik (přesně se zaokrouhlením na deset desetinných míst).
- 16) Midar Kilahim se ptá, kolik bychom za Hepčítač mohli dostat, kdybychom jej prodali.
- 17) Vážený kolega Nekro the Gravedigger se ptá, kde je ten prďola, který tady čepuje to pivo?! A také zda-li umí lépe syčet než kolejni zvíře Zmijozelu. Podrobnou úvahu zpracují Zmijozelští soutěžící.
- 18) Pan ředitel, vládce náš, slunce naše jasné se údajně dozvěděl, že v Hepčítači sídlí jakýsi skřítek Rád by věděl, co je to za skřítko a nakolik se podobá všemocné gumové kachniče.
- 19) Sairalindě Aina Litray se ptá, zda být či nebýt.
- 20) Ségolas Clermond Revain se ptá, zda Hepčítač umí počeski.
- 21) Drahý kolega Serge Renire touží po odpovědi na otázku, zda-li je lepším vypravečem jezevec nebo Hepčítač. Podrobnou úvahu zpracují Mrzimorští soutěžící.
- 22) Madam Silvia Honorová tvrdí, že Hepčítač je mimozemšťan. Co je na tom pravdy?
- 23) Madam Tarí Tinuviel se ptá, zda-li ďábelský nástroj umí hrát DrD a pokud ne, proč tomu tak není?

Amálka Zlatá se ptá, jestli hepčítač umí štěkat či mňoukat a jaký vztah má ke zvířatům vydávajícím podobné zvuky. „Hepštěk!“ a vztah „Hepštiky hepštouky hepčík!“

Aleath deDark Spellman se ptá, Štěkn Sie Deutsch?! „Štěkn ?! Nicht! Aber hepčikn Ja!“

Madam Angelu Grey-Slytherin by zajímalo, kolik má tak Hepčítač přibližně na kontě a kolik by vydělala, kdyby mistra Slytherina pustila k vodě a vdala se za Hepčítač. Prodělala by dost, hepčítač je jak ženská, nic nemá, nic nedá, a v posteli ho furt bolí hlava :D (Vrchní kryt)

Abaddon Sammael Gorgo se ptá, kdo sem tu šunku proboha přinesl. Já :D

Madam Anseiola Jasmis Rawenclav se ptá, zda-li se Hepčítač může mazat na chleba. Při zahřátí nad 127,7934675142243 stupňů Celsiových ano, jinak bych to nedoporučoval, škoda nože.

Amon Revan Travt se snaží všechny své kolegy přesvědčit o tom, že se ve sborovně nachází ďábelský stroj a že uděláme nejlépe, když se jej co nejrychleji zbavíme. Prý by se tohoto úkolu s radostí a odvahou sobě vlastní zhostil. Jak moc je nebezpečné svěřit Hepčítač do jeho rukou? Do rukou pana Travta je nebezpečné svěřit cokoliv, natožpak cokoli ďábelského. Čiže nebezpečné je to převelmi.

Arengil Almandi Heliadora se ptá na teplotu, při níž by se na Hepčítači dalo usmažit vajíčko. Záleží na druhu vajíčka, slepičí vajíčko při 50tce, pštrosí třeba vůbec, je nutné však dbát mezní teploty. Nezahřát více než na zmíněných 127,7934675142243 stupňů Celsiových, pak už byste si hepčítačem mohli tak akorát namazat chlebat :D

David Nekromacer se rozhodl sestavit Hepčítači horoskop na následující dekádu. Ovšem pak si vzpomněl na naše sedmibojaře a svěřil tento úkol jim.

Leden – Hepčíkat

Březen – najít Hepčíkovnu

Duben – rozejít se s Hepčíkovnou

Květen – platit alimenty na malý Hepčíky

červen - Hepčíkat

Červenec – platit vyšší alimenty na malý Hepčíky

Srpen – hledat vražedné zbraně (na malé Hepčíky)

Září – zuřit !

Říjen - Dohepčíkavat

Listopad - pohřeb

Prosinec – film na téma Život Hepčítače

Elle Sutherland se ptá zda a za jakých podmínek se dá na Hepčítači létat. Podrobný popis: vylézt do nejvyšší věže na hradě, nasednout na hepčítač obkročmo, dobelhat se k nejbližšímu oknu, okno otevřít, a skočit ven, hepčítač pevně držet mezi nohama a při nejlepším máte pár sekund ničím nerušeného letu, při nejhorším jste tak nešikovní, že se do okna netrefíte a žádný let nebude.

Velectěný kolega John Werewolf má zcela zásadní otázku: Kde je zakopanej pes? Babiččin u babičky na zahradě, já psa nemám.

Kris Glowr po nás stále požaduje pohádku Jak šel Hepčítač do lesa.

-Šel takhle jednou hepčítač do lesa, šel, šel, po krásné zdobené cestičce, v tom narazil do stromu! A pan Glowr se vzbudil a řekl si : „to byl ale hrozný sen, jak můžeš hepčítat chodit ! a vůbec do lesa! Když nemá nohy, žeeee“

Vážený pan kolega Ladard Papulka se ptá, zda-li Hepčítač preferuje v jídelníčku bůček či pohanku. Podrobnou úvahu vypracují Nebelvířští soutěžící.

- V tomto tématu si nejsem až tak jistý, ale teoreticky vzato preferuje v jídelníčku buček a pohanky by preferoval někde jinde, čistě teoreticky avšak ! Nemůžeme si být vůbec jisti, zda-li náhodou není lidožrout! Co by pak takové nebohé pohanky dělali, kdyby zjistili, že na světě chodí (jak jsme zjistili výše, těžko chodí, že...) hepčítač a pojídá mladé bezmocné pohanky ?! Ani nelze domýšlet. A proto je moje úvaha na toto téma vcelku strohá, protože je naprosto jasné a bez jakýchkoliv pochybností, že hepčítač (tedy jak se níže dozvíme husička) žere jen a jen bůček, čím víc, tím líp, pohanky mu ani neukazujte, nebo se z toho pomine. Nemůže si dovolit zhubnout, to už by nebyl tak sexy a navíc, bůček, ta vůně, ta touha, ta jedinečnost, to prostě musí mít každý. O to více hepčítač. V čem je ale bůček lepší než ty pohanky ? Ve všem! Chutná lépe (né že bych někdy pohanky ochutnal, čti snědl), vypadá lépe (oproti jak které pohance) a hlavně...a hlavně je levnější, koupíš, sníš a pochutnáš si, s pohankou je práce na doživotí, to s bůčkem taky, ale jen ta příjemná :)

Lenúlie Čihůlková marně shání pro Hepčítač noční úbor. Uvítala by, kdybyste jí každý jeden nakreslili. <http://img507.imageshack.us/my.php?image=heptaniceqs9.jpg>)

Madam Letitia te Tiba se ptá, zda-li je Hepčítač na světě sám nebo jestli má na světě bratia a sester a kolik (přesně se zaokrouhlením na deset desetinných míst). Má sestru Pchečítačku, bratra Pšíčka a druhého bratra Fníčtače. Tedy tři sourozence, jak krásná to rodinka.

Midar Kilahim se ptá, kolik bychom za Hepčítač mohli dostat, kdybychom jej prodali. Nic, bo nikdo neví, co to je :D

Pan ředitel, vládce náš, slunce naše jasné se údajně dozvěděl, že v Hepčítači sídlí jakýsi skřítek Rád by věděl, co je to za skřítek a nakolik se podobá všemocné gumové kachničce. V hepčítači nežije a nesídlí žádný skřítek, je to jen drb od vedle, žije tam jen husička, blízká příbuzná kachničky, bohužel tato husička je z pryže nikoliv čisté gumy a tak se rozešli už v dávných dobách a teď se gumová kachnička loudá u pana ředitele a pryžová husička v hepčítači.

Sairalindě Aina Litray se ptá, zda být či nebýt. Být nebit :D

Séglas Clermond Revain se ptá, zda Hepčítač umí počeski. Záleží jak dobře ho to naučíte, pak umí třeba poruski nebo posvahilski, husička je učenlivá a pak k tomu donutí i hepčítač, takže je v podstatě učenlivý i hepčítač

Madam Silvia Honorová tvrdí, že Hepčítač je mimozemšťan. Co je na tom pravdy? Není, hepčítač je schránka pro husičku, a husička je pozemšťan.

Madam Tarí Tinuviel se ptá, zda-li ďábelský nástroj umí hrát DrD a pokud ne, proč tomu tak

není? DrD nehraje, hraje Dotu...proč ? Protože DotA je milionkrát lepší a hratelnější než hloupé DrD .